Enderrock | Joaquim Vilarnau | Actualitzat el 20/12/2018 a les 19:00

Joana Biarnés: «Havia de demostrar que com a dona tenia capacitat de creació»

Mor amb 83 anys la fotògrafa que es va colar a l'habitació dels Beatles | Biarnés és considerada la primera fotoperiodista de l'estat

The Beatles | Joana Biarnés

Joana Biarnés (Terrassa, 1935), la primera fotoperiodista catalana, ha mort aquesta nit per causes naturals. Entre els personatges que va retratar hi ha una increïble sessió amb els **Beatles**, que es va exposar el juliol del 2016 al Beatles Weekend, festival que l'ha batejada com a 'beatlemaníaca'. Biarnés va accedir a l'Hotel Avenida Palace de Barcelona, on s'allotjava el quartet, i va poder fotografiar una sessió exclusiva. Recuperem avui una entrevista que Joaquim Vilarnau va fer-li per Enderrock el juliol del 2016.

Vostè se sent beatlemaníaca?
Sí, perquè he crescut amb les històries i la música d'aquests nois. Els vaig anar seguint, sobretot després d'haver-los fet les fotos. Em van tocar el cor. Van ser tan propers amb mi... Musicalment eren uns fenòmens!

En aquella època es deia molt allò de ser dels Beatles o dels Stones...
Jo era dels **Beatles**. A mi els **Rolling Stones** no em van agradar mai. Crec que hi havia un problema físic perquè els trobava lletjos... No m'agradaven ni musicalment, ni personalment.

La seva història amb els Beatles comença quan l'envien a una roda de premsa...
Sí. El meu pare sempre m'havia dit que, per moltes fotografies que es facin, en un reportatge sempre hi ha d'haver ?la foto'. El diari em va enviar a la roda de premsa de la gira per Espanya i, la veritat, tots vam fer les mateixes fotos. Vaig pensar que havia de demostrar que com a dona tenia capacitat de creació i de camuflatge per fer coses diferents dels altres. Vaig agafar un bitllet per anar al mateix vol que ells. Em vaig amagar a la *toilette* de l'avió i els vaig anar fent fotos fins que em van descobrir. Però jo ja tenia ?la foto' i estava contenta.

I la història va seguir a l'hotel de Barcelona...
Estava tan animada que vaig mirar d'anar més lluny. Vaig anar al seu hotel però estava tot molt controlat. Tenien tota una planta per a ells i hi havia un guardaespatlles que vigilava que ningú s'hi acostés. Vaig pujar amb el muntacàrregues, i com que no hi havia ningú al passadís, vaig trucar a la porta de la seva habitació. Va obrir **Ringo Starr** i em va dir "You?", perquè ja m'havia vist a l'avió. Crec que no van pensar mai que era periodista, sinó que era una fan. Vam estar gairebé tres hores a l'habitació. Els vaig anar fent fotos fins al punt que **George Harrison** i **Ringo Starr** al final ja no em feien ni cas. **John Lennon** i sobretot **Paul McCartney** em preguntaven coses: sobre què es menjava, les guitarres espanyoles... Vaig pensar que eren uns nois molt macos i que estaven molt units.

The Beatles Foto: Joana Biarnés

Però la jugada no va acabar de sortir rodona. Què va passar?
Tot plegat va tenir un final no feliç perquè el diari no va voler publicar les fotografies. Em van dir que dels **Beatles** ja n'havien parlat un dia abans i que ja no calia. Es veu que hi va haver una ordre del govern per tal que no es promocionés aquests grups, perquè eren un mal exemple per a la joventut. I ells van acatar l'ordre. Havia arribat amb unes fotografies que eren una exclusiva mundial i no les van voler. Total, que unes fotos que valien milers de duros les vaig regalar a la

revista Ondas.

Amb qui va connectar més?
Amb **Paul McCartney**. Era qui més coses em preguntava. Ara, el juny passat, era a Madrid quan va venir a tocar i algú li va proposar que ens trobéssim. Va dir que no volia saber ni recordar res dels **Beatles**. Em va decebre una mica.

Fotografiar un artista que s'admira és un inconvenient per a un fotògraf?
Es pot portar l'admiració, però s'ha d'apartar a l'hora de disparar. A mi no m'ha passat però l'admiració et pot tapar coses que hauries de veure. Jo era molt admiradora de Salvador Dalí però quan anava a veure'l per temes de feina me n'oblidava, perquè si no se m'hauria menjat.

Ha fotografiat centenars de persones. Li vull demanar per un altre cantant: Joan Manuel Serrat. Com el va conèixer?
La primera vegada que va anar a actuar a Madrid, el diari m'hi va enviar. El vaig esperar a l'aeroport i se'n va endur una alegria de trobar algú amb qui poder xerrar en català. Des d'aleshores tenim una gran amistat. Al **Serrat** el podria retratar de totes les maneres perquè és maco per dins i per fora. És transparent, comunicatiu... És un dels artistes que més he portat al cor.

Una vegada li vau preparar un pa amb tomàquet i pernil a Nova York.
Sí, i tant! Ens vam endur el pernil i el pa d'aquí i vam aconseguir l'oli i els tomàquets a Nova York. Era l'època en què en **Serrat** no podia tornar perquè havia fet unes declaracions contra Franco. Actuava a Nova York, i amb el meu home vam decidir anar-hi. Li vam fer el pa amb tomàquet per animar-lo, perquè estava molt fotut.

Li ha quedat alguna fotografia pendent d'algun altre artista?
M'hauria agradat, en el seu moment, retratar la **Madonna**. Però fora de l'escenari, perquè canvia moltíssim de l'escenari a casa seva.

Joana Biarnés Foto: Oscar Moreno